

CENA ZA ILUZI

Lubomír Jano

Copyright © 2026 Lubomír Jano

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být

reprodukována ani šířena

v jakékoli podobě bez předchozího

písemného souhlasu autora.

První vydání, Červen 2026.

Upozornění:

Tato kniha obsahuje vulgární jazyk,
explicitní erotické scény a násilí.

Příběh není vhodný pro děti a mladistvé.

Doporučeno pouze pro dospělé čtenáře (**18+**).

KAPITOLA 1: Masky a biče

New York, Manhattan.

Cvaknutí zámků limuzíny znělo v mých uších jako natažení zbraně. Než řidič otevřel dveře do teplé manhattan-ské noci, jsem se naposledy podíval do tmavého skla okna. Upravil jsem si manžetové knoflíčky z bílého zlata a nasadil ho. Úsměv. Ten drahý, nacvičený úsměv, který stál padesát tisíc dolarů na noc.

Dveře se otevřely a New York mě zasáhl plnou silou.

Vlna horka, vůně drahých parfémů smíchaná s pachem benzínu a hned vzápětí oslepující záře. Blesky stovek fotoaparátů se spustily v jediném rytmu. Novináři za zátarasy křičeli, fotografové se tlačili jeden přes druhého. Všichni chtěli ten samý snímek.

Arthur vystoupil jako první. Technologický magnát, miliardář, muž, jehož aplikace ovládaly polovinu planety. Na veřejnosti působil skromně, ale dnes večer měl po svém boku mě. Když jsem položil ruku na jeho rameno a vystoupil z auta, dav utichl, než začal šílet nanovo.

Měl jsem na sobě oblek od Toma Forda šitý na míru. Černý samet dokonale obepínal moji postavu, bílá košile byla rozepnutá u krku přesně tak akorát, aby dráždila představitost. Svůj vzhled jsem měl plně pod kontrolou. V pětadvaceti letech jsem se nacházel na vrcholu. Moje kůže byla bez jediné chyby, tělo vypracované k dokonalosti. Pro svět jsem nebyl Lukáš. Byl jsem Julian. Nejdražší doprovod, jakého si peníze mohly koupit.

Procházeli jsme po červeném koberci směřujícím do sálu hotelu Plaza. Arthur mě držel kolem pasu, jako by ukazoval celému světu svou nejnovější a nejdražší trofej. Cítil jsem na sobě stovky pohledů.

Když jsme vstoupili do hlavního sálu, kde pod křišťálovými lustry postávala smetánka New Yorku – slavní advokáti, filmové hvězdy a staří bankéři – vzduch kolem nás zhoustl. Konverzace u stolků na moment utichly.

„Podívej se na něj,“ zaslechl jsem šepot starší ženy v diamantovém náhrdelníku, která mě sjela pohledem od hlavy k patě. „To je Julian. Prý si ho Arthur objednal až z Evropy.“

U baru stála skupina mladých lidí – modelové, začínající herci, děti bohatých rodičů, kteří se zoufale snažili dostat do vyšší ligy. Ten výraz v jejich tvářích mi byl až příliš známý. Byla to změt čistě, spalující závisti a respektu. Dívky na mě koukaly s touhou, kluci zatínali zuby. Všichni do jednoho věděli, kdo jsem. Chápali, že zatímco oni musí škemrat o pozornost a spát s agenty za bezvýznamné role, Julian si vybírá jen ty nejmocnější lidi světa. V jejich pohledech nebylo pohrdání, ale respekt k někomu, kdo tenhle špinavý systém ovládl a stal se jeho králem.

Arthur mě dovedl ke skupině mužů v drahých oblecích. Byl mezi nimi starosta města a jeden z nejvlivnějších právníků z Wall Street.

„Arthure, příteli! Skvělý večer,“ zahřměl ten právník a hned nato stočil své dravé oči ke mně. „A vidím, že máš tu nejlepší společnost. Juliane, v reálu vypadáte ještě lépe než na těch diskrétních kartách, které kolují v našich kruzích.“

„Děkuji, pane,“ usmál jsem se, můj hlas byl hladký, angličtina čistá, bez sebemenšího náznaku českého přízvuku.

„Arthur má skvělý vkus. A New York je dnes večer okouzlující.“

Pustil jsem se do konverzace a hrál svou roli dokonale. Smál se jejich vtipům, odpovídal s tou správnou mírou inteligence a tajemna. Ti mocní muži mě hltali očima. Každý z nich by v tu chvíli dal miliony za to, aby mohl Arthura vystřídat. Byl jsem Julian – dokonalá iluze, sen, který si nemohou dovolit.

Ale pod tím vším sametem, pod tou drahou kolínskou a maskou sebevědomého boha, se moje pravé já schovávalo v temnotě. Lukáš, ten kluk z Česka, stál opodál a chladně to celé sledoval. Uvědomoval jsem si, že tihle lidé mě nerespektují jako člověka, respektují jen moji cenovku. A tahle nablýskaná pohádka měla své velmi ostré, krvavé hrany.

Arthur se na chvíli zapovídal s nějakým senátorem u VIP stolu. Pro mě to byla ideální příležitost na chvíli zmizet z té neustálé záře reflektorů. Omluvil jsem se s profesionálním úsměvem, že si potřebuju odskočit, a zamířil jsem k barovému pultu v méně osvětlené části sálu. Objednal jsem si sklenici čisté vody s ledem. Alkohol jsem v práci nikdy nepil, potřeboval jsem mít čistou hlavu.

„Omlouvám se... Juliane?“ ozval se vedle mě tichý, trochu nervózní hlas.

Otočil jsem se a změřil si ho pohledem. Stál tam mladík, mohlo mu být tak dvaadvacet. Měl na sobě oblek, který sice vypadal dobře, ale pozorné oko poznalo, že není šitý na míru. Byl pohledný – blondaté vlasy, ostré rysy, přesně ten typ, co v New Yorku zkouší modeling. V očích mu však chyběla arogance ostatních, zračila se v nich čistá, zoufalá touha uspět.

„Ano?“ odpověděl jsem klidně.

„Já... jmenuju se Danny,“ natáhl ke mně ruku, která se mu mírně třásla. „Nechci tě otravovat, vím, že jsi tu s Arthurem. Ale sleduju tě už rok. V našem kruhu jsi legenda. Každý chce vědět, jak to děláš. Jak dokážeš ovládnout místnost, jak dokážeš přimět ty nejbohatší lidi na světě, aby ti padali k nohám a platili ti miliony. Já... já s tím teprve začínám a nedaří se mi dostat se výš než k průměrným byznysmenům z New Jersey. Jak to děláš?“

Podíval jsem se na něj a na vteřinu v něm viděl sebe před několika lety. Tu naivitu. Ten hlad, který vás ale může zaživa sežrat, když nejste opatrní. Moje maska Juliana trochu změkla. Lukáš v mé hlavě se rozhodl, že tomuhle klukovi dá upřímnou radu, která pro lidi jako my byla otázkou přežití.

„Danny,“ řekl jsem tiše, hlasem, který slyšel jen on přes hluk hrajícího jazzu. „Chceš vědět, jak dostat ty největší hráče? Tvoje chyba je, že se snažíš prodat svoje tělo a svůj vzhled. Hezkých kluků jsou v New Yorku plné ulice. Na baráky na Manhattanu vzhled nestačí.“

Danny polkl a napjatě poslouchal.

„Tito lidé – ti technologičtí miliardáři, advokáti, politici – mají všechno. Mohou mít jakoukoli modelku nebo modela na světě. Ale jsou k smrti osamělí. Nikdo jim neříká pravdu, všichni od nich jen něco chtějí. Když jsi s nimi, musíš zapomenout na sebe. Musíš se stát jejich zrcadlem. Musíš přecíst, co jim chybí. Arthur potřebuje mít pocit kontroly, protože v práci na něj tlačí akcionáři. Tak mu tu kontrolu dám. Jiný klient bude chtít, abys ho poslouchal, další bude chtít plakat. Musíš být psycholog, Danny. Musíš jim prodat iluzi, že v té místnosti neexistuje nic jiného než oni. Ale to nejdůležitější...“

Naklonil jsem se k němu blíž a podíval se mu přímo do očí. „Nikdy, nikdy do toho nedej kousek svýho smutečního já. Jakmile si k tělu pustíš jejich city nebo začneš cítit ty sám, jsi mrtvej. Tohle je byznys. Ty jsi zboží. Chovej se tak. Buď drahý, buď nedosažitelný, ale uvnitř zůstaň ledový.“

Danny se na mě díval, jako bych mu právě ukázal smysl života. „Děkuju ti...“ vydechl.

V tu chvíli mi v kapse saka zavibroval telefon. Nebyl to pracovní mobil, byl to můj soukromý, na který měla číslo jen moje rodina v Česku. Vytáhl jsem ho a na displeji svítilo: Máma.

Srdce se mi na vteřinu zastavilo a pak prudce udeřilo do žeber. Omluvil jsem se Dannymu pohledem, poodstoupil kousek dál do stínu chodby k toaletám a přijal hovor.

„Ahoj mami,“ řekl jsem česky a můj hlas najednou zněl jinak. Nebyl to ten svůdný Julian, byl to unavený Lukáš.

Z druhé strany linky se neozvalo žádné mateřské přivítání nebo otázka, zda jsem v pořádku. Jen ostrý, nervózní hlas, v jehož pozadí hrál hluk nějaké televize.

„Lukáši, potřebuju peníze. Okamžitě,“ vyštěkla bez pozdravu.

Zavřel jsem oči a opřel se hlavou o studenou zeď. „Mami... ahoj. Kolik potřebuješ?“

„Sto tisíc. Korun. A potřebuju to teď hned na účtu, nemůžu čekat do zítra.“

„Sto tisíc?“ vydechl jsem unaveně. „Mami, posílal jsem ti peníze před necelými dvěma týdny. Na co to je? Stalo se něco? Má někdo potíže?“

„Neptej se mě na co to je! Nestarej se!“ zařvala do telefonu tak hlasitě, až jsem musel mobil kousek odtáhnout od

ucha. „Prostě mi ty peníze pošli a nevyslychej mě! Ty, ty prachy máš, tak mi pomoz a nebuď sobeckej!“

Sobeckej. To slovo bodlo jako nůž. Já, který prodával své vlastní tělo, snášel ponížení a rány v cizích zemích, jen aby oni doma měli všechno. Neměl jsem ale sílu se hádat, nemělo to cenu. Ta prázdnota ve mně se jen prohloubila.

„Dobře,“ řekl jsem tiše. „Pošlu ti to. Za pět minut to máš na účtu.“

„No proto,“ sekla a hovor okamžitě položila. Ozval se jen přerušovaný tón. Žádné děkuju, žádný pozdrav.

Zůstal jsem stát ve tmě chodby. Moje prsty se automaticky rozjely po displeji, otevřel jsem aplikaci své české banky a udělal pár rychlých kliknutí.

Platba schválena.

Částka: 100 000 CZK

Příjemce: Máma

Disponibilní zůstatek: 112 450 800 CZK

Schoval jsem telefon zpátky do kapsy. Cítil jsem se strašně, jako kus hadru, který všichni jen ždímají a nikomu nestojí ani za obyčejné poděkování. V tomhle byznysu si však slabost nemůžete dovolit – jakmile ukážete jedinou trhlinu v masce, ti dravci kolem vás roztrhají.

Otočil jsem se a viděl, jak Arthur odchází od VIP stolu a rozhlíží se po sále. V očích měl ten ostrý, netrpělivý výraz. Hledal mě. Jeho čas běžet a on si mě sakra drazě zaplatil.

Jsem se nadechl. Narovnal jsem ramena, polkl tu hořkou pachut' v krku a na tváři nechal znovu rozlít ten dokonalý, oslnivý úsměv. Král New Yorku byl zpátky v ději. Netušil jsem, že za necelou hodinu budu klečet na podlaze a na zádech mi bude hořet kůže pod Arthurovým bičem...

„Tady jsi,“ chytil mě Arthur pevně kolem pasu, hned jak jsem k němu došel. Jeho stisk byl silnější než předtím, prsty se mi zaryly do boku přes drahý samet saka. „Mizíme. Už mě ti lidi nudí. Chci tě mít pro sebe.“

„Jak si přejete, Arthure,“ odpověděl jsem a nechal se jím vést k východu.

Znovu ty samé obdivné a závistivé pohledy davu, když jsme opouštěli hotel Plaza. Ale jakmile se za námi zavřely těžké dveře černé limuzíny a auto se pohnulo do temných ulic Manhattanu, celá ta nablýskaná pohádka během vteřiny skončila.

V autě se rozhostilo chladné, těžké ticho. Světla z pouličních lamp venku pravidelně protínala temnotu uvnitř limuzíny a osvětlovala Arthurovu tvář. Ten milý, charismatický technologický génius, který se ještě před chvílí usmíval na novináře, byl pryč. Seděl naproti mně, rozepnul si knoflíček u krku, uvolnil kravatu a díval se na mě jako šelma na svou kořist. Už v tom pohledu byla hrozba.

„Pojď blíž,“ řekl chladně. Nebyla to prosba, byl to tichý, ledový rozkaz.

Přesedl jsem si na sedadlo blíž k němu. Arthur mě chytil za bradu. Jeho prsty stiskly moji čelist tak silně, až mi zuby narazily na sebe. „Dneska ti to seklo, Juliane. Všichni ti bastardi v sále mi tě záviděli. Přesně za to tě platím. Abych jim ukázal, že si můžu koupit cokoli a kohokoli. I toho nejlepšího kluka na trhu.“

„Jsem rád, že jste spokojený, pane,“ řekl jsem klidně, i když mi jeho stisk působil bolest. Moje hlava už byla plně přepnutá v pracovním režimu, musel jsem potlačit jakoukoli vlastní hrdost.

Arthur se chladně usmál, pustil moji tvář a tvrdě mě plácl přes stehno. „Uvidíme, jak moc budeš spokojený ty, až s tebou doma skončím. Dneska mám mizernou náladu. Moje akcie šly dolů a já si potřebuju vybit vztek. Doufám, že jsi připravený na pořádnou jízdu.“

„Jsem tady pro vás,“ odpověděl jsem bez sebemenšího zaváhání.

Auto zastavilo před mrakodrapem. Řidič nám otevřel dveře. Arthur mě popadl za ruku a táhl mě přes soukromé lobby rovnou k výtahu, který vedl do jeho střešního penthousu. Výtah stoupal nahoru rychlostí. Cítil jsem, jak se mi svírá žaludek, ale ne strachem. Byl to ten chladný, známý pocit před bojem. Věděl jsem, co přijde – moje záda dneska budou krváčet.

Když výtah cinknul a dveře se otevřely přímo do jeho bytu, Arthur mě hrubě postrčil dovnitř. Zvukotěsné dveře se za námi zavřely s těžkým, definitivním cvaknutím. Byli jsme sami. Žádní fotografové, žádný luxus. Jen já, on a jeho temné fantazie.

Arthur se pomalu otočil a v očích mu plál čistý hlad po moci.

„Na kolena,“ rozkázal tvrdě.

V mé hlavě v tu vteřinu cvakl známý zámek. Schoval jsem se do sebe. Lukáš odešel, zbyl jen Julian – stroj na plnění fantazií, zboží s astronomickou cenovkou.

„Ano, pane,“ odpověděl jsem klidným, vyrovnaným hlasem a klesl jsem na podlahu v předsíni.

„Zuj mi boty. Ponožky. A pohni se, dneska nemám čas na tvoje pomalé tance,“ štěkl a shlížel na mě seshora. Moje prsty pracovaly rychle, ohebně a profesionálně. Svlékal jsem

toho technologického boha s podřízeností, kterou si tak draze zaplatil. Věděl jsem, co bude následovat, ten zvrácený hlad v jeho očích byl patrný už v limuzíně.

Když byl bosý, Arthur mě bez varování chytil hrubě za vlasy. Trhl se mnou tak silně, až mi v krku ošklivě křuplo a do očí mi vyhrkly slzy ponížení. Odvlekl mě z před síně rovnou do ložnice, kde uprostřed stála postel z tmavého dřeva. Drsně mě na ni hodil.

Než jsem se stačil nadechnout a srovnat si potřhané sako, zahučely řetězy. Arthur nelenil. Popadl moje zápěstí, roztáhl mi ruce a chladnými koženými pouty s kovovými oky mě pevně přikoval k čelu postele. Nemohl jsem se pohnout ani o centimetr. Zůstal jsem ležet na břiše, s tváří přitisknutou na drahé hedvábné povlečení.

Slyšel jsem, jak Arthur přechází po místnosti. Pak přišel ten zvuk – suché, ostré plácnutí kůže o kůži. Vyndal ze šatníku krátký černý bič.

„Ukaž mi, jak moc umíš mlčet, Juliane,“ zašeptal mi těsně u ucha a vzápětí mi oběma rukama roztrhl sametové sako i košili přímo na zádech. Látky povolily s hlasitým zaškubáním. Moje nahá kůže byla vystavená chladu klimatizace.

A pak přišla první rána.

Svišť. A hned po něm spalující, ostrá bolest, která mi projela celým tělem jako elektrický proud. Moje prsty na rukou se divoce sevřely v pěst, nehty se zaryly do matrace. Zuby jsem stiskl tak pevně, až mi v nich zapraskalo. Ale nevydal jsem ani hlásku. Věděl jsem, že kdybych vykřikl, Arthura by to jen víc našťvalo.

Svišť. Druhá rána.

S každým dalším dopadem biče se ale realita kolem mě začala rozplývat. Ta spalující bolest na zádech mě totiž neodváděla pryč – naopak, táhla mě do minulosti. Zavřel jsem oči a najednou jsem nebyl v New Yorku v bytě za miliony dolarů.

V hlavě se mi spustily ty nejhorší vzpomínky z dětství. Viděl jsem sám sebe jako dvanáctiletého kluka – malého, hubeného, vyděšeného k smrti. Vzpomněl jsem si na ty temné, studené dny, kdy mě kluci ze školy zahnali do kouta za tělocvičnou. Vzpomněl jsem si na ty rány pěstmi do obličeje, na kopance do žeber, když jsem ležel v blátě, a na to strašné zneužívání, které následovalo potom, když jsem byl bezbranný. Vzpomněl jsem si na ten pocit samoty. Na vědomí, že nikoho nezajímám, že mě nikdo nezachrání a že musím jen držet hubu a nechat si to líbit, abych to vůbec přežil. Tehdy jsem brečel, tehdy jsem prosil o milost.

Svišť. Třetí rána.

„To je ono, ty poddajnej kluku,“ funěl Arthur nade mnou, ale jeho hlas už ke mně doléhal jen jako z dálky, jako přes tlustou zeď.

Lukáš v mé hlavě se chladně usmál. Podívej se na sebe, Arthure, říkal jsem si v duchu. Myslíš si, jak moc nade mnou vládneš. Myslíš si, že mě lámeš. Ale ty mě nelámeš. Ty mě jen vracíš tam, kde jsem se narodil. Rozdíl mezi těma zmetkama z mého dětství a tebou je v tom, že oni mě ničili zadarmo. Ty mi za každou tuhle ránu platíš jmění. Ty mi stavíš ten můj palác, ze kterýho se vám všem jednou vysměju.

Bolest na zádech se změnila v tupé, pulzující horko. Cítil jsem, jak mi po kůži stéká tenký pramínek teplé krve.

Arthur pak bič odhodil. Slyšel jsem, jak si rozepíná kalhoty. Hrubě mě chytil za boky, nadzvedl mě a bez jakéko-

liv něhy, bez kapky citu nebo lubrikantu do mě vnikl. Byl to drsný, tvrdý a agresivní sex. Čistá dominance. Bušil do mě celou svou vahou, bral si moje tělo, jako by to byl jen kus masa z tržnice.

A já? Já jsem se dál díval do té tmy ve své hlavě. Moje tělo sice mechanicky přijímalo jeho rány a jeho pohyby, ale moje duše byla kilometry daleko. Nedal jsem mu z ní ani milimetr. Kupoval si Juliana, Lukáše nedostal. Lukáš seděl v koutě své vlastní mysli, počítal vteřiny do konce a věděl, že tenhle zvrácený tanec s ďáblem je jen cena za to, abych už nikdy v životě nemusel být tím slabým, hladovým a zneužívaným klukem, co nemá na chleba.

Trvalo to nekonečně dlouho, ale nakonec Arthur těžce vydechl, svalil se ze mě na druhou stranu postele a během několika minut upadl do alkoholového spánku. Jeho hlasité chrápání zaplnilo místnost.

Cvaknul jsem skrytým mechanismem na poutách – věděl jsem přesně, jak na to, dělal jsem to stokrát. Moje zápěstí byla otláčená a rudá. Pomalu, abych ho neprobudil, jsem slezl z postele. Každý pohyb mi trhal záda na kusy. Posbíral jsem ze země zbytky svého roztrhaného saka a košile, oblékl si kabát, abych zakryl krev, a bez jediného slova jsem opustil jeho penthouse. Arthur mi peníze posílat nemusel, ty se automaticky strhly přes šifrovanou aplikaci ve chvíli, kdy jsem překročil práh jeho bytu.

O dvacet minut později už jsem odemykal dveře svého vlastního hotelového pokoje. Teprve tady, v tomhle anonymním tichu, kde nebylo nikoho, pro koho bych musel hrát Juliana, jsem konečně vydechl.

Shodil jsem ze sebe oblečení a vlezl do sprchy. Pustil jsem ledovou vodu. Když mi proudy vody dopadly na záda, sykl jsem bolestí. Sledoval jsem, jak se u mých nohou mísí voda s růžovým proudem krve a mizí v odtoku. Smýval jsem ze sebe Arthurovu vůni, jeho pot, jeho doteky. Smýval jsem ze sebe Juliana.

Zabalený do čistého ručníku jsem si sedl na okraj postele a unaveně opřel lokty o kolena. Vzal jsem do ruky telefon. Rozsvítil se a ukázal mi tu realitu, pro kterou to všechno dělám.

Platba schválena.

Poptávka #0812 (Arthur) – Dokončeno.

Na váš účet bylo připsáno: 50 000 USD

Nový disponibilní zůstatek: 113 550 800 CZK

Přes 113 milionů korun. Kluk ze sociálního dna, kterého mlátili za školou, měl na účtu peníze, o kterých se lidem v jeho rodném městě ani nezdálo. Ale ta prázdnota v mém hrudníku byla větší než celé to číslo.

V tu chvíli telefon tiše pípnul. Na displeji vyskočila nová zpráva se zlatým logem naší VIP agentury.

[Aplikace BLACK CARD – Nová prioritní poptávka]

Klient: #1109 (Ověřený člen – Londýn, Velká Británie)

Termín: Od příštího pondělí, exkluzivní blokace na 14 dní.

Specifikace: Doprovod na soukromé panství v Anglii, vyžadována diskrétnost a psychologická podpora. Žádné násilí.

Honorář: 120 000 GBP + soukromý let.

Zůstal jsem na to koukat. Londýn. Anglie. Místo, kam jsem se nechtěl vracet, ale ta částka a specifikace – žádné násilí, psychologická podpora – mě donutily se zamyslet.

Netušil jsem, že tahle zpráva mě posílá vstříc něčemu, co mi obrátí svět vzhůru nohama.

KAPITOLA 2: Ticho nad mraky

Směr Londýn, Velká Británie

Klimatizace v soukromém letadle tiše, monotónně hučela. Pokaždé, když se majestátní stroj mírně zhoupł a prořízl další vrstvu husté peřiny bílých mraků, mi zády projela ostrá, pulzující bolest. Sykl jsem a pevněji se opřel do širokého křesla z krémové kůže, která pod mým tělem tiše zavržala a zavoněla novotou. Na stolku přede mnou stydla čerstvá káva a na stříbrném talířku leželo nakrájené exotické ovoce. Ani jsem se ho nedotkl. Žaludek jsem měl stažený nervozitou a hrdlo vyschlé.

Byl jsem v tom prostorném salonu na palubě sám. Jen já, dva piloti zavření v kokpitu a letuška, která se po mém strohém odmítnutí s uctivým úsměvem stáhla do zázemí, aby mě nerušila.

Alexander Vance si mě nekoupil jen na čtrnáct dní. Koupil si mě se vším všudy už ve chvíli, kdy jsem za sebou zavřel dveře hotelového apartmá v New Yorku. Poslat pro mě přes Atlantik vlastní soukromý letoun, to byla vizitka té nejvyšší ligy. Světa, kde se neřeší cena, ale moc a prestiž. V New Yorku mě znali jako krále tamního podsvětí luxusu – jako Juliana, boha, kterého si mohl dovolit jen málokdo. Tam jsem měl svou hlavní základnu, svůj pronajatý byt a své nejstálější klienty. Ale tenhle kšeft byl jiný.

Opatrně jsem změnil polohu, ale látka košile se mi okamžitě přilepila k živému masu na zádech. Arthurovy rány bičem byly hluboké. Před odletem jsem si je sice v hotelu musel vleže před zrcadlem pracně vyčistit a zalepit, ale kůže

byla stále napnutá, spálená a horká. Každý sebemenší pohyb bolel jako čert.

Podíval jsem se z okénka na nekonečnou modř oblohy. Anglie. Země, kam jsem se zapřisáhl, že už v životě nevstoupím. Měl jsem na ni z minulosti až příliš mnoho těžkých, temných vzpomínek, ze kterých mi naskakovala husí kůže. Jenže honorář sto dvacet tisíc liber za pouhé dva týdny byl argument, který jsem nedokázal smést ze stolu. Moje máma a sestra ty peníze doma v Čechách potřebovaly. Kvůli nim jsem tohle všechno snášel. Kvůli nim jsem v Čechách stavěl náš nový život a platil tam byt, kam jsem se mohl mezi těmi špinavými kšefty schovat a být zase na chvíli obyčejným Lukášem. Ty peníze pro mě byly zdí, kterou jsem stavěl kolem své rodiny, aby na nás už nikdo nikdy nemohl zaútočit.

A ta specifikace v objednávce mi navíc nepřestávala vrtat v hlavě.

Žádné násilí. Diskrétnost. Psychologická podpora.

Většina mých klientů v New Yorku byli dravci. Chlapi jako Arthur, kteří si kupovali moji kůži a mou hrdost, aby ze sebe setřásli stres z byznysu. Chtěli dominovat, chtěli ničit a brali si všechno hrubou silou. Ale tenhle Alexander Vance, technologický miliardář, jehož systémy umělé inteligence dnes měnily svět, chtěl podle všeho něco jiného.

Vytáhl jsem telefon, abych zahnal ty černé myšlenky, a otevřel si jeho složku v interní aplikaci naší agentury. Byla tam jen jedna oficiální fotka z byznysového magazínu. Alexander na ní měl perfektně padnoucí tmavý oblek, černé vlasy lehce sčesané dozadu a ledové oči. Vypadal jako

ztělesnění moci. Jako chlap, před kterým se třesou celé správní rady, a přesto si musel objednat doprovod.

Co mohl takový člověk chtít od kluka, jako jsem já? Psychologickou podporu?

Nebud' zvědavý, Lukáši, okřikl jsem se v duchu a schoval telefon. Je to jen další kšeft. Další bohatý chlap, co neví, co s prachama. Přečteš si ho během první hodiny, nasadíš masku, dáš mu tu iluzi, kterou si zaplatil, a za čtrnáct dní odletíš domů do Čech s miliony na účtě.

Jenže moje intuice, která mě v tomhle špinavém světě už tolikrát zachránila, mi říkala, že tentokrát to bude jiné. Že tenhle černovlasý miliardář v sobě skrývá něco, na co moje nacvičené pózy nebudou stačit. Netušil jsem, že Alexander Vance nehledá loutku na hraní. Že je to zlomený muž, který před půl rokem pohřbil svého životního partnera po pěti letech krutého boje s rakovinou. Muž, který poprvé překročil práh takové agentury jen proto, že ta samota v jeho rozlehlém venkovském sídle se už prostě nedala vydržet.

Letadlo začalo pomalu klesat a pod námi se místo bílé peřiny objevila typická šedivá, deštivá krajina Anglie.

„Pane Juliane, za patnáct minut přistáváme na soukromém letišti Farnborough. Na ploše už na vás čeká vůz pana Vance,“ ozval se ze stropního reproduktoru klidný hlas pilota.

„Děkuji,“ odpověděl jsem do prázdného salonu a zapnul si bezpečnostní pás. Moje srdce poprvé po dlouhé době změnilo rytmus. Narovnal jsem si límec, nasadil neproniknutelnou masku Juliana a připravil se na hru.

Když se kola letadla dotkla dráhy, venku už regulérně lilo. Šedivé provazy vody bičovaly asfalt a stékaly po oknech.

Přímo u schůdků na mě čekal černý, naleštěný Rolls-Royce. Řidič v tmavém obleku a s deštníkem v ruce mi uctivě otevřel dveře. Nastoupil jsem, obklopen vůní těžké drahé kůže a ticha, a auto se hladce pohnulo vpřed.

Cesta trvala necelou hodinu. Londýn jsme nechali daleko za zády a vjeli do anglického venkova. Krajina kolem byla sytě zelená, zahalená v husté mlze, plná starých kamenných zídek a staletých dubů, které v tom šeru vypadaly jako přízraky. Nakonec auto zpomalilo a odbočilo k masivní kované bráně s rodovým znakem. Jakmile se brána automaticky otevřela, vůz projel dlouhou příjezdovou alejí.

Na jejím konci, uprostřed precizně udržovaného parku, se tyčilo sídlo z tmavého kamene. Vypadalo spíš jako zámek než dům. Bylo majestátní, starobylé, ale dýchal z něj zvláštní, tíživý chlad. Většina oken byla temná. Žádný ruch, žádní hosté. Jen ticho, mlha a déšť.

Auto zastavilo pod kamenným obloukem u hlavního vchodu. Řidič mi otevřel dveře, vzal mé kufry a doprovodil mě k masivním dřevěným dveřím. Ty se otevřely ještě dřív, než stačil zaklepat.

Ve dveřích stál starší muž s prošedivělými vlasy a bezchybným držením těla – majordomus.

„Vítejte na panství Vance, pane Juliane,“ promluvil s britským přízvukem. „Pan Vance vás již očekává. Pokud dovolíte, vezmu vaše zavazadla a ukážu vám cestu do hlavního salonu.“

„Děkuji,“ odpověděl jsem svým klidným, nacvičeným hlasem.

Procházeli jsme chodbami, které vypadaly jako z historického filmu. Vysoké stropy, na stěnách staré olejomalby

předků a drahé koberce, které dokonale tlumily každý můj krok. Celé to historické místo ale bylo protkané nejmodernější technologií. Světla se rozsvěcovala automaticky mým pohybem, klimatizace byla neviditelná a vzduch voněl dřevem a drahým tabákem. Byla to fascinující kombinace historie a technologického impéria.

Majordomus se zastavil před vysokými dvoukřídlymi dveřmi na konci chodby. Jemně na ně zaklepal, otevřel je a ustoupil stranou. „Pan Julian, pane.“

Vstoupil jsem do monumentální místnosti, která sloužila jako soukromá knihovna a pracovna. Stěny byly až ke stropu lemované tisíci knihami v kožených vazbách. Na jedné straně plápolal v krbu oheň, který do místnosti vrhal teplé, tančící stíny.

A tam, zády ke mně, stál on.

Alexander Vance.

Díval se z francouzského okna ven do upršeného parku. Měl na sobě tmavě šedé kalhoty a černý kašmírový svetr, který dokonale rýsoval jeho široká ramena a vysokou postavu. Černé vlasy měl precizně ostříhané. Už jen z toho, jak tam stál s rukama v kapsách, vyzařovala přirozená dominance. Síla, která nepotřebovala křičet, aby si jí člověk všiml.

Když slyšel mé kroky, pomalu se otočil.

Na vteřinu se mi zatajil dech. Ta fotka v magazínu mu vůbec nedělala spravedlnost. Měl ostře řezanou čelist, tmavé strniště a pohlednou tvář, ze které ale čísel ledový klid. Byl starší než já, zralejší. Přesně ten typ muže, ze kterého měli všichni strach.

Jenže Lukáš v mé hlavě – ten kluk, který musel v lidech číst, aby přežil – si okamžitě všiml něčeho, co by běžný

člověk přehlédli. V jeho tmavých očích nebyla arogance ani skrytý vztek jako u Arthura. Byl tam smutek. Nekonečný, unavený smutek a podivná, skrytá nervozita.

Alexander si mě dlouze, mlčky prohlížel. Jeho pohled mě sjížděl od hlavy až k patě, pomalu. Cítil jsem, jak mi pod oblečením pálí a pulzují rány na zádech, ale stál jsem pevně, s narovnanými rameny. Nasadil jsem svůj nejlepší profesionální úsměv Juliana – masku, která měla okouzlit a podmanit si ho.

„Juliane,“ promluvil nakonec. Jeho hlas byl sametový, ale velmi tichý. Ten zvuk mě projel jako slabý elektrický proud.

„Rád vás osobně poznávám, pane Vance,“ udělal jsem krok dopředu a nasadil ten správný podtón hlasu – inteligentní, svůdný, připravený splnit jakékoliv přání.

Alexander se ale neusmál. Jen mírně přikývl a udělal pár kroků blíž ke mně. Zastavil se asi metr ode mě. Vnímá jsem jeho drahou vůni santalového dřeva.

„Cesta byla v pořádku?“ zeptal se. Jeho tón byl odtahitý, tichý, jako by vážil každé slovo. Bylo vidět, že v tomhle světě neumí chodit. Že si nikdy nikoho přes agenturu nenajal a teď přesně neví, co má s nejdražším eskortem na světě dělat.

„bezchybná, děkuji. Váš letoun je velmi pohodlný,“ odpověděl jsem hladce. „Jsem plně k vašim službám. Jaký máte plán pro náš první společný večer?“

Alexander se mi podíval přímo do očí. Ten pohled byl tak intenzivní, až jsem měl pocit, že mi vidí přímo do duše a hledá tam schovaného Lukáše. Pak se otočil zpátky ke křeslu.

„Žádný plán není, Juliane,“ řekl unaveně a hlas se mu trochu ztlumil. „Chci jen... abyste tu byl. Sedněte si, prosím. Dáte si čaj, nebo něco k pití?“

Zůstal jsem na vteřinu zaskočený. V New Yorku mě chlapi okamžitě strhávali na kolena nebo po mně chtěli, abych je reprezentoval v drahých restauracích. A teď jsem stál v tiché britské knihovně a miliardář, co mi zaplatil jmění, mi nabízel čaj. Tenhle černovlasý muž byl jiný než všichni ostatní.

Sedl jsem si do jednoho z kožených křesel u krbu. Pohyb mi sice drsně natáhl kůži na zádech, ale nedal jsem na sobě nic znát. Alexander mezitím přešel k malému barovému stolku z masivního dřeva. Nalil do dvou křišťálových sklenic trochu jantarové tekutiny, vzal je a jednu z nich postavil přede mě. Sám se pak posadil do křesla naproti mně.

„Skotská. Dvanáctiletá. Snad vám to vyhovuje,“ řekl a poprvé se mi zadíval dlouze do tváře, bez té své byznysové masky.

„Děkuji, pane Vance,“ usmál jsem se profesionálně. Sklenice jsem se ale nedotkl. Sledoval jsem ho.

V místnosti se rozhostilo těžké, ticho. Jediné, co bylo slyšet, bylo praskání dřeva v krbu a tlumené bubnování deště na okna. Jiný klient by to ticho okamžitě přerušil rozkazy, arogancí nebo doteky. Alexander ale jen seděl, v dlouhých prstech točil sklenicí a díval se do plamenů. Ta jeho tichost byla fascinující. A taky nebezpečná. V mém řemesle vás nejvíc vyvede z míry klient, který nic neříká, protože nemáte podle čeho přecíst jeho touhy.

„Působíte nervózně, pane Vance,“ nadhodil jsem tiše, tichým hlasem Juliana. „Nemusíte. Jsem tu přesně pro to, co potřebujete. Ať už je to cokoliv.“

Alexander se hořce, unaveně pousmál. Lokl si skotské a otočil hlavu ke mně. „Nervózní? Možná máte pravdu, Ju-

liane. Víte... já nikdy služby vaší agentury nevyužil. Vlastně jsem nikdy nevyužil žádný eskort. Jste můj první.“

Moje vnitřní kontrolka blikla. Miliardář, co má u nohou nejkrásnější lidi na světě, si poprvé objedná doprovod a vybere si hned toho nejdražšího z New Yorku.

„Jsem poctěn,“ odpověděl jsem klidně. „Většina mých klientů přesně ví, co chce. Vy máte v objednávce psychologickou podporu a žádné násilí. To je v mých kruzích vzácné. Mohu se zeptat, co ode mne očekáváte?“

Alexander si mě znovu prohlédl. Jeho tmavé oči jako by prořezávaly ten můj nacvičený úsměv. „Očekávám jen to, že v tomhle domě nebude ticho. Že tu někdo bude večeret se mnou. Že si budu mít s kým promluvit o obyčejných věcech. Tenhle dům...“ odmlčel se ve své bolesti, až mě to za bolelo, „...je v poslední době příliš prázdný a velký.“

Nedodal k tomu nic víc. Neřekl, o koho přišel, ani proč je sám. Budoval kolem sebe hradbu, stejně jako já. Ale Lukáš v mé hlavě, ten kluk, co sám zažil samotu a prázdnotu, okamžitě pochopil. Alexander Vance nehledal maso na vybití vzteku. Hledal záchranné lano před samotou, která ho zaživa požírala v tomhle majestátném kamenném zámku. Moje maska Juliana v tu chvíli poprvé ztratila svůj ledový odstup. Tenhle muž mě upřímně zaujal.

„Rozumím,“ řekl jsem a můj hlas zněl o něco měkčeji, přirozeněji. „Pak tedy zapomeňte na to, že jsem Julian z agentury. Od teď jsem tu prostě pro vás, Alexandře.“

Když slyšel své jméno, jeho pohled mírně změkkl. Napětí mezi námi sice nezmizelo, ale to těžké, chladné ticho se začalo pomalu rozpouštět v teple hořícího krbu.

Alexander se na mě dlouze podíval, jako by zpracovával fakt, že jsem mu nabídl tykání a oslovil ho jménem. V jeho světě plném podřízených mu vyloženě nikdo neřekl „Alexandře“ s takovým klidem a bez špetky strachu.

Pak se ozvalo tiché, uctivé zaklepání na dveře. Majordomus mírně pootevřel křídlo dveří. „Pane Vance, večeře je připravena v hlavní jídelně.“

„Děkuji, Thomasi. Hned tam budeme,“ odpověděl Alexander a vstal z křesla.

Když se narovnal v celé své výšce, znovu mi bleskla hlavou ta jeho elegance. Každý pohyb byl kontrolovaný, ale přesto z něj sálal společenský tlak. Kývl na mě, abych ho následoval.

Prošli jsme další chodbou až do místnosti, která mi doslova vyrazila dech. Hlavní jídelna byla velika. Uprostřed stál stůl z masivního tmavého dubu, u kterého mohlo sedět snad třicet lidí. Dnes večer byl ale prostřený jen pro dva – na samotném konci, těsně vedle sebe. Na stole hořely vysoké svíčky ve stříbrných svícnech a jejich plameny se odrážely v křišťálových sklenicích a naleštěných příborech. Venku za okny stále zuřila bouřka a kapky deště bubnovaly do skla jako prsty někoho, kdo se marně dožaduje vstupu dovnitř.

Alexander mi gentlemany odtáhl židli. Když jsem si sedal, moje záda znovu zaprotestovala. Pod drahým oblečením mi projel ostrý bolest, jak se čerstvé strupy po bičování napnuly. Svaly na tváři mi na milisekundu zatuhly, ale okamžitě jsem to zamaskoval. Alexander se posadil hned vedle mě, ne na druhý konec stolu. Chtěl blízkost.

Majordomus nám začal servírovat večeři. britské hovězí, pečená zelenina, lanýžová omáčka. Všechno vypadalo

dokonale, ale atmosféra v té poloprázdné místnosti byla tíživá.

Alexander vzal do ruky vidličku, ale spíš se v jídle jen tak vrtal. Bylo vidět, že nemá vůbec chuť. Podíval se na mě přes plameny svíček.

„Juliane... nebo jak vlastně? Mám ti říkat tvým pravým jménem, když jsme sami?“ zeptal se náhle a jeho hlas zněl v té tiché jídelně až překvapivě lidsky.

Srdce se mi na vteřinu zastavilo. V mém byznysu nikdo nechce znát tvoje pravé jméno. Klienti si kupují Juliana, iluzi, dokonalého boha. Pravý kluk uvnitř nikoho nezajímá.

„Moji klienti mi říkají Juliane,“ odpověděl jsem opatrně. „Ale... pokud chceš, pro tebe mohu být Lukáš. Když už jsme zahodili ty oficiální masky.“

„Lukáš,“ ochutnal to jméno na jazyku a poprvé se mu kolem očí mihl nepatrný, smutný náznak úsměvu. „Hezké jméno. Sedí k tobě víc než Julian. Juliane zní jako produkt. Ty nejsi produkt, Lukáši. I když tě vaše agentura tak prodává.“

Zůstal jsem na něj překvapeně hledět. Tenhle chlap mě začínal vyvádět z konceptu. Položil jsem příbor a opřel se. „Alexandře, proč jsi tady? Proč jsi v tomhle domě sám? Podle toho, co vím z médií, bys mohl mít na každém prstu deset modelek nebo nejvlivnějších lidí z Londýna. Proč si platíš kluka z New Yorku, abys s ním večerel v prázdném zámku?“

Alexander odložil sklenici s vodou. Jeho tvář ztvrdla a na moment se podíval někam do prázdna, za mě, do temných koutů jídelny. Ten ledový klid, který kolem sebe šířil, najednou vystřídala syrová bezmoc.

„Protože modelky a lidé z Londýna chtějí jen mé peníze, Lukáši. Nebo moji pozici. Chtějí se vyhřívat na mém slunci,“ řekl zlomeným hlasem. „A já nemám sílu na někoho hrát, že jsem v pořádku. Nemám sílu poslouchat jejich falešné řeči.“

Odmlčel se, jako by se chystal skočit z útesu.

„Před půl rokem... v téhle samé místnosti, na tomhle samém místě, seděl někdo jiný,“ zašeptal a ruka na stole se mu mírně sevřela v pěst. „Byli jsme spolu pět let. Pět let jsme stavěli tenhle dům, stavěli jsme mou firmu. Byl to jediný člověk, který mě znal dřív, než jsem se stal miliardářem. Jediný, kdo mě miloval pro to, kdo jsem, a ne pro to, co mám.“

Sledoval jsem ho a ani jsem nedýchal. V té chvíli byl Alexander Vance obnažený. Žádný nedostupný šéf z časopisu. Jen zlomený chlap.

„Dostal rakovinu,“ pokračoval Alex a hlas se mu mírně zatřásl, i když se to snažil maskovat britskou hrdostí. „Byl to rychlý, krutý boj. Sledoval jsem, jak mi odchází před očima, a moje miliardy, moje technologie, všechny peníze světa mi byly k ničemu. Nedokázal jsem ho zachránit. Před půl rokem mi zemřel v náručí. A od té doby... od té doby je v tomhle domě takové ticho, že z něj šílím. Každý den se vracím z firmy a v téhle jídelně slyším jen ozvěnu svých vlastních kroků.“

Podíval se mi přímo do očí a já jsem v nich viděl, černou tmou.

„Objednal jsem si tě, protože jsem věděl, že jsi nejlepší. Nechtěl jsem nikoho, kdo by mě litoval. Nechtěl jsem nikoho ze svých známých, před kterými musím hrát silného šéfa. Chtěl jsem někoho, komu zaplatím za to, že tu se mnou bude sedět, bude mě poslouchat a já nebudu muset mít výčitky

svědomí, že ho zatěžuju svým smutkem. Jsi moje první placená společnost, Lukáši. A omlouvám se... nechtěl jsem na tebe hned první večer vyvalit tohle všechno.“

Seděl jsem jako opařený. V mém světě, kde mě chlapi pálili bičem přes záda a brali si mě jako kus masa, přede mnou seděl nejmocnější muž Británie a omlouval se mi za to, že mi otevřel své zlomené srdce. Lukáš uvnitř mě v tu chvíli zvítězil nad Julianem. Natáhl jsem ruku přes stůl a poprvé v životě jsem porušil hlavní pravidlo své práce – udělal jsem čistě lidské gesto. Položil jsem svou dlaň na jeho zaťatou pěst.

Jeho kůže byla horká. Alexander sebou při mém doteku mírně trhl, překvapený tou náhlou blízkostí, ale ruku neodtáhl. Naopak. Pomalu svou dlaň otočil a jeho dlouhé prsty mě jemně, pevně stiskly.

„Nemusíš se omlouvat, Alexi,“ řekl jsem tiše a poprvé jsem do očí nevložil ten svůdný pohled Juliana, ale čisté pochopení. „Nemusíš přede mnou hrát silného. Jsem tu. A tohle ticho už nemusíš snášet sám.“

V tu chvíli, uprostřed deštivé anglické noci, se mezi námi zrodilo něco, co ani jeden z nás nečekal. První neviditelné pouto.

Naše ruce zůstaly spojené ještě několik dlouhých vteřin. Bylo to zvláštní, elektrizující ticho, které už ale netlačilo. Alexander se nadechl, jako by z něj po měsících spadl těžký balvan, a pomalu ruku stáhl. Znovu se ujal své role hostitele, ale ten ledový chlad v jeho tváři už se nevrátil.

„Děkuji ti, Lukáši,“ řekl tiše. „To, co jsem ti řekl... nikdo v mé firmě to neví. Pro svět musím být bezchybný stroj, který nechybuje a necítí. Ale teď už je pozdě a ty jsi za sebou měl dlouhý let. Určitě jsi unavený.“

„Byl to dlouhý den,“ přikývl jsem a poprvé jsem pocítil, jak moc na mě padá vyčerpání. Nejen z letu, ale ze všeho. Z té drsné noci v New Yorku, z toho věčného přepínání mezi maskou a realitou.

Alexander vstal a pokynul mi. „Pojď, ukážu ti tvůj pokoj. Chci, abys se tu cítil jako doma, ne jako host v hotelu.“

Prošli jsme kolem majordoma, který se jen tiše a uctivě uklonil, a vystoupali po širokém schodišti z tmavého dřeva do prvního patra. Chodby tady nahoře byly osvětlené jen tlumenými, teplými lampami. Alex se zastavil u masivních dveří na konci západního křídla.

„Tohle je tvůj pokoj. Moje ložnice a pracovna jsou hned naproti přes chodbu. Kdybys v noci cokoliv potřeboval, stačí zaklepat,“ řekl a otevřel mi dveře.

Pokoj byl velký, u stěny stál starožitný psací stůl a v rohu plápolal menší krb, který služebnictvo zjevně zapálilo těsně před naším příchodem. Moje kufry už ležely úhledně srovnané u šatní skříně.

„Je to nádherné, Alexi. Děkuji,“ otočil jsem se k němu.

Alexander zůstal stát mezi dveřmi. Díval se na mě s tím svým pohledem, ale pak si všiml něčeho, co já sám už hodinu potlačoval. Když jsem si sundal těžký kabát a položil ho na křeslo, pod tenkou látkou košile se mi při prudším pohybu ramene na zádech rýsoval tmavý, krvavý flíček. Oblečení se mi přilepilo k jedné z ran.

Alexandrovo obočí se okamžitě stáhlo. Udělal rychlý krok do pokoje a jeho oči sjely na má záda. „Lukáši... co to máš na košili?“

Srdce mi prudce poskočilo. Sakra. „To nic není,“ otočil jsem se k němu rychle čelem a nasadil profesionální úsměv.

„Jen... malá nehoda z minulého kšeftu v New Yorku. Nic, s čím bych si neporadil.“

Jenže Alexander Vance nebyl hloupý. Využil své vysoké postavy, udělal další krok a jemně, ale mě chytil za rameno, abych se nemohl otočit. „Ukaž mi to,“ rozkázal chladně. Nebyl to hlas klienta, který chce ubližovat. Byl to hlas muže, který viděl krev a odmítal to ignorovat.

Než jsem stačil cokoliv namítnout, jeho dlouhé prsty opatrně rozpnul první dva knoflíčky mé košile u krku a mírně látku stáhly z mých ramen dolů.

V místnosti nastalo mrazivé ticho. Slyšel jsem jen, jak se Alexander prudce, šokovaně nadechl přes zuby.

Moje záda byla v hrozném stavu. Přes vypracované svaly se táhly tři dlouhé, fialovo-rudé šrámy, ze kterých na koncích stále prosakovala čerstvá krev. Kůže kolem nich byla oteklá a spálená od biče. Byl to jasný podpis Arthurova sadismu.

„Kdo ti to udělal?“ vydechl Alexander. V jeho hlase už nebyl jen smutek. Byl tam čistý, temný hněv. Cítil jsem, jak se mu ruka na mém rameni mírně třese vztekem. „Tohle ti udělal ten parchant v New Yorku? Ten technologický magnát?“

„Alexi, prosím...“ zašeptal jsem a poprvé jsem se před klientem cítil tak hrozně zranitelný. Sklopil jsem hlavu. „Tohle je moje práce. Lidé jako Arthur platí za to, aby si mohli dělat, co chtějí. Já jsem s tím souhlasil. Dostal jsem za to zapláceno. Je to byznys.“

„Tohle není byznys, to je řezničina!“ vyštěkl Alex, ale okamžitě svůj hlas ztišil, když viděl, jak moc jsem napjatý. Jeden jeho dotek na mých ramenech najednou změkkl. Jeho prsty se ani nedotkly ran, jen jemně držely zdravou kůži

kolem. „Ty peníze... žádné peníze světa nestojí za to, aby z tebe někdo dělal kus masa, Lukáši.“

„Ty ty prachy nepotřebuješ, Alexi. Ty jsi se jako miliardář narodil, nebo jsi k tomu měl snadnou cestu,“ otočil jsem se k němu a v mých očích se na vteřinu blýskl ten našťvaný, hrdý kluk z Česka. „Ale já ty peníze potřebuju. Moje rodina je potřebuje. Stavím si z těch peněz zeď, aby na mě už nikdo v životě nemohl zaútočit. Tohle je moje cena za svobodu.“

Alexander mě poslouchal a v jeho tváři se mísil respekt s lítostí. Pochopil, že bojuju svůj vlastní, tichý boj se světem.

„Posad' se,“ řekl tichým, velitelským hlasem, který ale nehřál chladem, nýbrž péčí. „Posad' se na okraj té postele. Nikam neodcházím. Přinesu lékárničku a ošetřím ti to.“

„Alexi, to nemusíš, já...“

„Lukáši,“ přerušil mě a podíval se mi přímo do očí. „Říkal jsem ti, že v tomhle domě už nebudeš sám. A to platí i pro tvoji bolest. Posad' se.“

Nenacházel jsem slova. Král eskortu, Julian, který měl vždycky navrch, poprvé v životě poslušně klesl na matraci, shodil košili k pasu a nechal britského miliardáře, aby si před něj klekl na kolena s mastí a obvazy. Když se jeho chladné, opatrné prsty poprvé dotkly mé spálené kůže, aby mi rány vyčistil, zavřel jsem oči a poprvé po mnoha letech jsem měl pocit, že se o mě někdo opravdu stará.

KAPITOLA 3: Ráno po ošetření

Když jsem otevřel oči, chvíli mi trvalo, než mi došlo, kde vůbec jsem. Nad hlavou se mi tyčila masivní dřevěná nebesa s těžkými, temně modrými závěsy a matrace pode mnou byla tak měkká, že jsem si připadal jako na obláčku. Žádný hluk velkoměsta, žádné houkačky newyorských sanitek ani dunění aut z ulice. Jen hrobové ticho, které prořezávalo tiché praskání chladnoucího dřeva v krbu a jemné, vytrvalé šustění deště za oknem.

Anglie. Panství Alexe Vance.

Zkusil jsem se otočit na bok, abych se podíval k oknu, a celé tělo mi okamžitě ztuhlo. Svaly na zádech byly napnuté, a rány sice už tak nepálily jako v letadle, ale jak mast přes noc zaschla, kůže hrozně stáhla. Každý milimetr pohybu mě tahal za strupy. Zůstal jsem ležet na břiše, obličejem zabořený do voňavého polštáře, a neubránil se hořkému úšklebku.

Ještě před osmačtyřiceti hodinami jsem klečel na podlaze střešního bytu v New Yorku, na zádech mi naskakovaly krvavé šrámy od psychopata a já počítal vteřiny do konce té noční mury. Teď ležím v tomhle chladném britském luxusu a na nočním stolku vidím poskládané obvazy, které tu nechal jeden z nejbohatších chlapů světa poté, co přede mnou klečel a čistil mi rány.

Opatrně jsem spustil nohy z vysoké matrace na podlahu. Chlad dřevěných prken mě trochu probral. Vstal jsem, nechal košili sklouznout k zemi a pomalu došel k velkému starožitnému zrcadlu v rohu místnosti.

Zůstal jsem tam stát dlouhé minuty. Jen jsem na sebe koukal. V odrazu skla se na mě díval unavený kluk s kruhy pod očima a s obličejem, který se už dávno naučil nedávat najevo žádné emoce. Otočil jsem se zády a přes rameno se podíval na tu spoušť na mém těle. Rány od biče byly zatáhlé, namazané tlustou vrstvou chladivé masti, která voněla po bylinkách. Alex si s tím dal práci. Žádný spěch, žádný odpor. Ošetřoval mě s takovou opatrností, jako by se bál, že mě zlomí.

Otočil jsem se zpátky a opřel se rukama o hranu zrcadla. V tu chvíli mi to plnou vahou došlo.

Ten chlap ode mě nechtěl vůbec žádný sex.

Žádné plnění zvrácených fantazií, žádné svlékání, žádné klečení, nic. Zaplatil sto dvacet tisíc liber za to, abych s ním seděl u stolu, jedl hovězí a poslouchal příběh o tom, jak mu v náručí umřel milovaný člověk. V mém světě byl sex to nejlivnější zboží. To, co si kupovali všichni, když byli nadrženi nebo si potřebovali dokázat svou moc. Ale Alex Vance si koupil moji přítomnost. Koupil si to, abych z jeho domu vyhnal ticho.

Ten chlap mě vlastně děsil víc než všichni ti sadisti z New Yorku. U nich jsem přesně věděl, co mám dělat, jakou masku nasadit a jak to přežít. U Alexe jsem byl ztracený.

Odešel jsem od zrcadla zpátky k posteli. Automaticky, bez přemýšlení, jsem vzal tu těžkou příkrývku a začal ji rovnat. Uhladil jsem polštáře, natáhl látku tak, aby na ní nebyl ani jeden záhyb, a pečlivě ji ustlal. V mém newyorském bytě to za mě dělala placená služba, ale v tu chvíli mi moje vlastní tělo a staré návyky z domova nedovolily nechat po osobitém řádu bordel. Byl jsem sice Julian, nejdražší doprovod na trhu,

ale v hloubce duše jsem byl pořád ten kluk z Čech, co byl vychovaný k zásadám. Nemohl jsem se chovat jako rozmazlený spratek.

Došel jsem ke kufru, vytáhl čisté černé triko z jemné bavlny, které mě nebude na zádech tak dřít, a tmavé kalhoty. Když jsem se oblékl, naposledy jsem zkontroloval pokoj, vzal telefon a s bušícím srdcem stiskl kliku od dveří. Byl čas jít dolů a zjistit, co přinese náš první společný den.

Zjsem se nadechl, narovnal ramena, jak jen mi to napnutá kůže na zádech dovolila, a nasadil na tvář ten svůj neproniknutelný, sebevědomý výraz. Masku Juliana, kterého nic nerozhází. Otevřel jsem dveře a vyšel na tichou, chladnou chodbu.

Vzduchem se linula slabá, ale lákavá vůně čerstvé kávy a opečené slaniny. Moje tělo si okamžitě uvědomilo, že jsem od včerejšího večera nic nejedl. Zamířil jsem k masivnímu dřevěnému schodišti, které se stáčelo dolů do hlavní haly. Ruka mi klouzala po chladném, naleštěném zábradlí. Scházel jsem dolů pomalu, krok za krokem, a sledoval hru světla z vysokých oken.

Jenže stačila vteřina nepozornosti. Na jednom z posledních schodů mi zrádně projela zády ostrá, paralyzující bolest – jeden ze strupů se při špatném pohybu ramene natáhl a mně vyhrkly slzy do očí. Noha mi sklouzla po hladkém hranolu dřeva. Ztratil jsem rovnováhu.

Zalapal jsem po dechu a se připravil na tvrdý dopad na kamennou podlahu haly.

Ten ale nepřišel.

Místo tvrdé země mě zachytily dvě pevné, silné paže. Alex se objevil jako odnikud, přesně ve chvíli, kdy jsem padal.

Jeho levá ruka mě ovinula kolem pasu a druhou mě pevně chytil za rameno, aby mě stabilizoval. Náraz našeho těla byl prudký. Přitiskl mě k sobě tak blízko, že jsem cítil tvrdost jeho hrudníku a divoký, zrychlený tep jeho srdce. Zabořil jsem mu obličej těsně ke krku a do nosu mě udeřila silná, mužná vůně jeho parfému – santalové dřevo a drahý tabák.

Zůstali jsme tak. nehybně.

Čas jako by se kolem nás zastavil a proměnil se v rosol. Nikdo z nás se nepohnul, nikdo nepromluvil. Svět kolem přestal existovat, zbyl jen tenhle pevný, horký stisk. Pomalu jsem zvedl hlavu a podíval se mu přímo do obličeje. Byli jsme od sebe sotva pár centimetrů. Viděl jsem každé stéblo jeho tmavého strniště, cítil jsem jeho horký dech na svých rtech. Jeho tmavé oči, obvykle tak ledové a klidné, byly teď široce rozevřené šokem a čistým, syrovým strachem o mě.

V tom pohledu bylo všechno. Byli jsme do sebe doslova zaseknutí. Julian byl pryč, v tomhle objetí zbyl jen vystrašený Lukáš a muž, který ho nepustil, jako by na tom závisel celý jeho svět. Ta intenzita mě ochromila. Zapomněl jsem dýchat.

Trvalo to snad celou věčnost, než nás realita vrátila zpátky na zem. Alex jako by si teprve teď uvědomil, jak pevně mě svírá. Jeho pohled sjel na mé rty a pak se rychle vrátil k mým očím.

„Jsi v pořádku?“ promluvil nakonec. Jeho hlas byl a tichý, až mě z toho zamrazilo v zádech.

„Jo... jo, jsem,“ vydechl jsem a poprvé mi selhal hlas. Ta jistota, se kterou mě držel, mě vyvedla z konceptu.

Alex mě opatrně, milimetr po milimetru, pustil, ale jeho ruce ještě chvíli zůstaly viset těsně u mých ramen, jako by se ujišťoval, že se mi znovu nepodlomí kolena. Zse nadechl a

pokusil se do tváře vrátit svůj klid, i když mu v očích pořád plápolal ten zvláštní žár.

„Ta záda,“ přikývl chápavě a ustoupil o krok zpět, abych měl svůj prostor. „Nesmíš spěchat. Pojd', sedni si, než ti to zase přejde k sobě.“

Pokynul mi směrem k prosvětlenému salónku vedle haly, kde stál menší kulatý stůl. Šel jsem kousek před ním a cítil jeho pohled v zádech. Sedl jsem si na měkkou polstrovanou židli a hned, jak jsme se usadili, se dveře otevřely. Majordomus Thomas vstoupil s velkým stříbrným podnosem a na stůl před nás začal skládat talíře s teplým jídlem.

Thomas před nás postavil konvici s horkou kávou, talíře s míchanými vajíčky, čerstvým pečivem a misky s ovocem. Jakmile se tichým, profesionálním krokem vytratil a nechal nás samotné, atmosféra u stolu se rázem změnila. To napětí z našeho střetu na schodech pořád viselo ve vzduchu.

Nalil jsem si kávu a podíval se na Alexe, abych přerušil to ticho. „Takže, pane Vance... Alexi. Co máte v plánu na dnešek? Jaká jsou moje pracovní zadání pro dnešní den?“

Alex si zrovna dával doušek černé kávy. Položil šálek a zkoumavě se na mě podíval. „Dnes musím do centrály. Čeká mě schválení nové fáze vývoje a kontrola systémů. Pojedeš se mnou.“

Zvedl jsem obočí. „Do vaší firmy? Jste si jistý? Většina mých klientů mě raději schovává za zdmi svých ložnic. Eskort v technologickém centru plném novinářů a byznysmenů obvykle nedělá dobrou reklamu.“

Alex se suše, chladně pousmál. V tu vteřinu v něm byl zase ten miliardář. „Zaprvé, nikdo neví, kdo jsi. Pro všechny mé zaměstnance a partnery jsi můj osobní asistent a konzul-

tant, kterého jsem si přivezl z Ameriky. Zadruhé, moje firma sídlí v nejstřeženější budově v zemi. Tam dovnitř neprojde ani myš, natož novinář. A zatřetí... nechci tě nechat sedět samotného na zámku. Chci, abys viděl můj svět.“

„Dobře,“ přikývl jsem a poprvé se ve mně probudila upřímná zvědavost. „Váš svět mě popravdě zajímá.“

Za necelou hodinu už jsme seděli v Rolls-Roycu. Venku sice pořád mžilo, ale jak jsme se blížili k Londýnu, deštivou krajinu vystřídala moderní architektura. Auto nakonec zastavilo v samotném srdci byznysové čtvrti před mrakodrapem, který vypadal jako monolit z černého skla. Na vrcholu svítilo jediné slovo: VANCE.

Jakmile jsme vystoupili v podzemních garážích, Alex nasadil svou masku vůdce. Rychlý, rázný krok, chladný výraz, ramena dozadu. Sledoval jsem ho a musel jsem uznat, že z něj šel respekt. Procházeli jsme přes bezpečnostní rámy, kde skenery ověřovaly Alexovu rohovku a otisky prstů. Mě systémem zaregistroval pod falešným jménem jako jeho doprovod s tou nejvyšší úrovní přístupu.

Prosklený výtah nás závratnou rychlostí vyvezl do nejvyššího patra. Když se dveře otevřely, ocitli jsme se v rozlehlém prostoru, který vypadal jako z budoucnosti. Žádné klasické kanceláře. Všude kolem byly obří holografické obrazovky, po kterých běhaly miliardy řádků kódu, servery tiše hučely za tlustými skly a stovky špičkových programátorů v tichosti pracovaly u svých stolů. Jakmile Alex prošel kolem, všichni okamžitě ztichli a uctivě přikyvovali. Byl pro ně bůh.

Alex mě provedl celou budovou. Ukazoval mi laboratoře, kde se testovaly nové čipy, i patra, kde se analyzovala data z celého světa. Nejvíc mě ale dostalo, když mě vzal do

své soukromé laboratoře, kam nikdo jiný nesměl. Byla to kruhová místnost uprostřed patra, odhlučňená, s výhledem na celý uprštěný Londýn.

„Tady to celé řídím,“ řekl Alex a stiskl tlačítko na svém pracovním stole z masivního skla.

Světla v místnosti okamžitě zhasla a uprostřed prostoru se rozsvítilo modravé holografické jádro. Vypadalo to jako pulzující digitální srdce, tvořené miliony světelných bodů a neuronových spojení.

„Auro, aktivuj se,“ promluvil Alex do prázdna.

Místností se rozezněl lidský, klidný ženský hlas, který ale nevycházel z žádného reproduktoru, nýbrž odněkud z prostoru kolem nás. „Dobré ráno, Alexandře. Systémy jsou stabilní. Vidím, že máš hosta. Profil: neznámý, vysoká úroveň autorizace.“

Mráz mi přeběhl po zádech. „Co to je?“ vydechl jsem a udělal krok blíž k té pulzující modré záři.

„To je Aura,“ otočil se ke mně Alex a v očích mu blikla čistá vášeň pro jeho práci. „Moje umělá inteligence. Nejsložitější systém na světě. Neučí se z internetu jako běžné programy. Ona vnímá emoce, dokáže předvídat lidské chování, analyzuje ekonomiku celého světa v reálném čase a řídí veškeré zabezpečení mých technologií. Je to můj největší životní projekt.“

„Dokáže vnímat emoce?“ podíval jsem se na něj nevěřicně.

Alex přikývl a udělal gesto směrem k hologramu. „Auro, analyzuj mého hosta.“

Modré světlo se na vteřinu obrátilo mým směrem a jemné světelné paprsky mi přejely po tváři a těle. Trvalo to sotva

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Cena za iluzi***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.